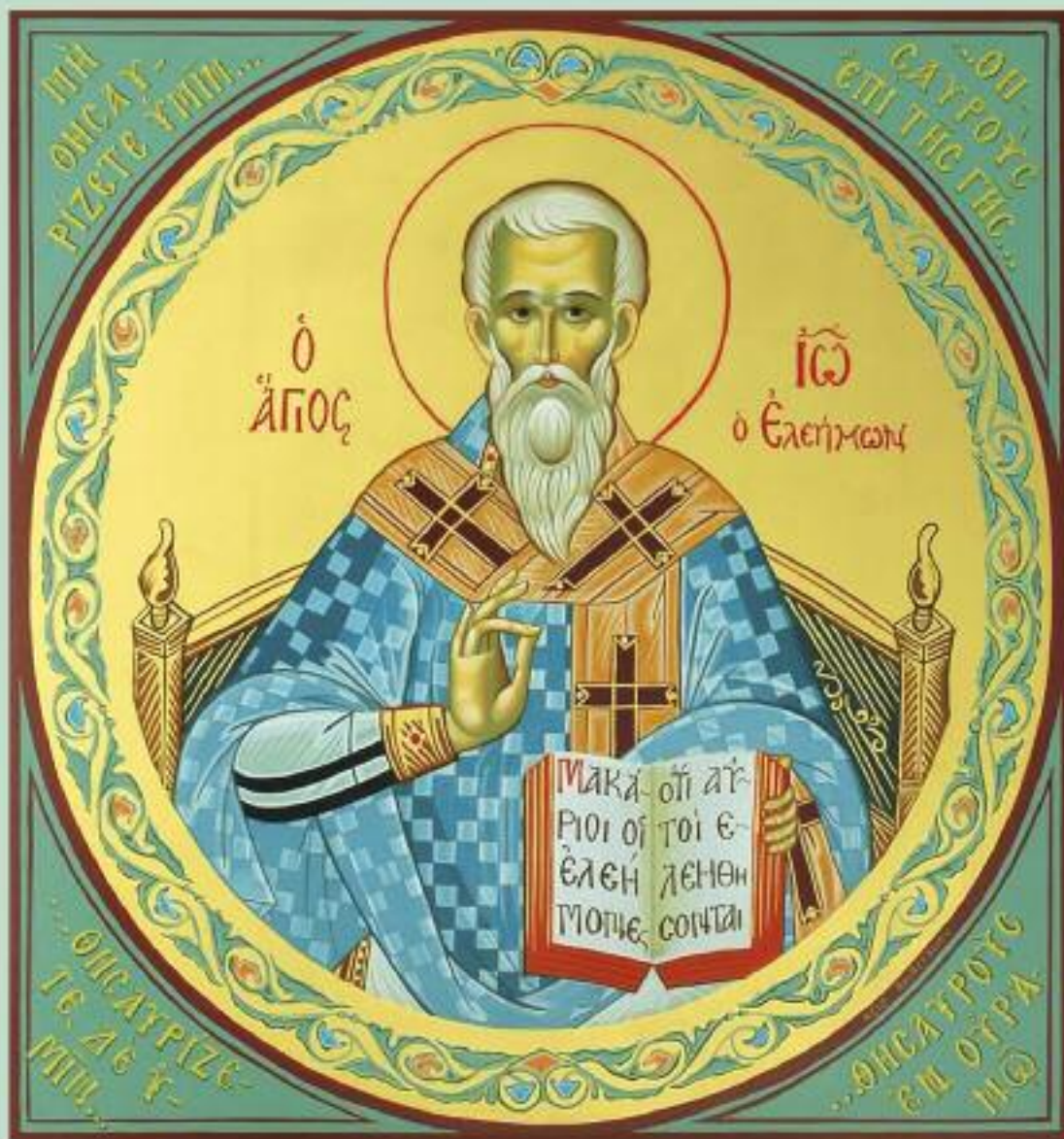

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1964

ΤΕΥΧΟΣ 25^ο Αύγουστου – Νοεμβρίου 2018

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΛΕΗΜΩΝ

Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΜΑΣ

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ

ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1964

e-mail: merimnatonptoxon@gmail.com

site: merimnatonptoxon.gr

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Τεύχος 25^ο

Έτος 2018

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ

Φιλανθρωπικό Σωματείο
ΜΕΡΙΜΝΑ
ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ
Α. Μ. 734 (3793)
Άποφ. Πρωτ. Θεσ/νίκης
3399/1964

ΕΔΡΑ

Έθνικης Άμύνης 22
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 546 21
Τηλ. 2310 277 950,
Fax 2310 233 548

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

Ιωάννης Σχοινάς

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ιωάννης Σχοινάς
Παναγιώτης Άναστασιάδης
Άναστασία Ζάννη
Ήλιος Χαμαμτζόγλου

Τιμή φύλλου: 1 ευρώ

**ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ**

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ

ΤΡΑΠΕΖΩΝ

ΕΘΝΙΚΗ
213/296025-73
ΠΕΙΡΑΙΩΣ
5211-036427-751
ALPHA BANK
846002002000196
EUROBANK
0026.0704.06.0200217643

Για τις καταθέσεις είσφορῶν,
δωρεῶν καὶ συνδρομῶν σὲ
πίστωση τῶν παραπάνω λο-
γαριασμῶν τοῦ Σωματείου,
παρακαλοῦμε νὰ ἀφῆνεται
μῆνυμα μὲ τὸ ὄνομά σας καὶ
τὸ ποσὸ στὸ τηλέφωνο 2310
233 548, γιὰ νὰ σᾶς στέλνου-
με τὴν ὀφειλόμενη ἀπόδειξη.

Ταχυδρομικὲς ἐπιταγὲς μπο-
ρεῖτε νὰ στέλνετε στὸ ὄνομα
τοῦ Ταμῖα κ. Κωνσταντίνου
Καρύδα καὶ στὴ διεύθυνση
Έθνικῆς Άμύνης 22, ΘΕΣ-
ΣΑΛΟΝΙΚΗ 546 21

Έπίσης στὴν περίπτωση ποὺ
ἐπιθυμεῖτε νὰ προσφέρετε
χρήματα ἀπὸ τὸ σπίτι ἢ τὸ
γραφεῖό σας, μπορεῖτε νὰ τη-
λεφωνεῖτε στὸν κ. Βασίλειο
Τσιτσόλκο, στὰ τηλέφωνα
2310 927 440 καὶ 6937 092
430.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Ιωάννης Σχοινάς,
Πρόεδρος
Παναγιώτης Άναστασιάδης,
Άντιπρόεδρος
Άναστασία Ζάννη,
Γ. Γραμματέας
Κωνσταντίνος Καρύδας,
Ταμῖας
Ήλιος Χαμαμτζόγλου,
Μέλος
Δημήτριος Μαντζανάρης,
Μέλος
Συμεὼν Πουρσαϊτίδης,
Μέλος

Προαίρεση Ἐπικοινωνίας

Εἵμαστε καὶ πάλι κοντὰ σας φίλες καὶ φίλοι, μέλη καὶ δωρητὲς τοῦ Φιλανθρωπικοῦ μας Σωματείου, προκειμένου μέσα ἀπὸ τὴν ἐπικοινωνία μας νὰ βροῦμε τοὺς τρόπους καὶ τὰ μέσα, νὰ γίνουμε πιὸ παραγωγικοὶ στὴ δουλειὰ πού κάνουμε στὸν ἀμπελώννα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

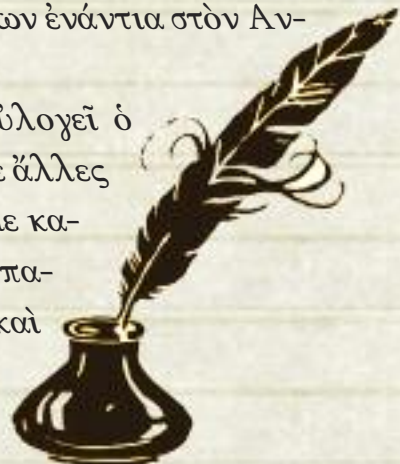
Με τὴν ἀποδοχὴ καὶ ἀξιοποίηση τοῦ κληροδοτήματος πού μᾶς ἄφηρε στὴ διαθήκη της τὸ μέλος τοῦ Σωματείου μας μακαριστὴ Στυλιανὴ Τρωιάννου, αὐξήσαμε τὰ εἰσοδήματά μας κι ἔτσι μπορέσαμε καὶ γίναμε πιὸ οὐσιαστικοὶ στὸ ἔργο τῆς διακονίας τῶν δοκιμαζόμενων συμπολιτῶν μας.

Ἀποφασίσαμε ὁμόφωνα σὰν Διοικητικὸ Συμβούλιο στὴν προσεχὴ Γενικὴ μας Συνέλευση νὰ ἀνακηρύξουμε εὐερέτιδα τῆς Μέριμνας τῶν Πτωχῶν τῆ Στυλιανῆ καὶ νὰ ἐπιδώσουμε εὐφημο μνεῖα στὸ μέλος τοῦ Σωματείου μας κ. Πέτρο Γυφτάκη, πού μὲ δικὴ του παρέμβαση, ἔφτασε αὐτὸ τὸ κληροδότημα νὰ ἐνισχύσει τὶς δυνατότητές μας, γιὰ ἀνακούφιση τοῦ πόνου τῶν ἀνθρώπων, πού βρίσκουν παρηγοριὰ ἀπὸ τὶς δράσεις μας.

Εὐλογεῖ ὁ Θεὸς τὸ ἔργο μας κι αὐτὸ μᾶς ἐνισχύει στὸ νὰ συνεχίσουμε τὶς προσπάθειές μας στήριξης τῶν πονεμένων ψυχῶν, πού χτυποῦν τὴν πόρτα μας καὶ ζητοῦν πρῶτα νὰ στηρίξουμε τὴν πίστη τους στὸ Χριστὸ καὶ μετὰ νὰ καλύψουμε τὶς ἀνάγκες τους γιὰ ἐπιβίωση, καθὼς ἡ πατρίδα μας δοκιμάζεται ἀπὸ σχεδιασμένες οἰκονομικὲς ἐπιθέσεις καὶ ἐχθρικὲς πολιτικὲς ἀπέναντι στὴ χριστιανικὴ μας πίστη.

Με τὶς καθημερινὲς μας συμβουλὲς καὶ προτροπὲς στὸ site μας merimnationptoxon.gr προσπαθοῦμε νὰ στηρίξουμε ψυχολογικὰ καὶ νὰ διαδώσουμε ἡλεκτρονικὰ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, σὰν ἀντίσταση στὶς ἐπιθέσεις τοῦ πονηροῦ, πού βρῆκε πρόθυμους συνεργάτες γιὰ νὰ προωθήσει τὸ ἔργο του καὶ μὲ τὸ περιοδικὸ μας νὰ δηλώνουμε πὼς εἴμαστε παρόντες στὶς ἐπάλξεις τῶν ἀγώνων ἐνάντια στὸν Ἀντίχριστο.

Καὶ θὰ συνεχίσουμε αὐτὸν τὸν ἀγώνα ὅσο θὰ μᾶς εὐλογεῖ ὁ Χριστὸς καὶ θὰ εἴμαστε γεροὶ καὶ εὐκαιροί, σὲ συνεργασία μὲ ἄλλες χριστιανικὲς ομάδες καὶ Σωματεῖα, συνεργασία πού ἔχουμε καθιερώσει καὶ πού ἤδη παράγει εὐγεστους καρποὺς καὶ σᾶς παρακαλοῦμε νὰ ἔρχεστε ὅταν σᾶς καλοῦμε γιὰ κοινὴ δράση καὶ εὐχαριστία στὸν Κύριό μας καὶ Θεό μας.

Η ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

Ες μεταφερθοῦμε γιὰ λίγο στὰ χρόνια τῆς ἐποχῆς τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ κατανοήσουμε κίπως τὴν ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ Πατρὸς νὰ συγκατατεθεῖ, γιὰ νὰ σαρκωθεῖ ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐκείνη τὴ χρονικὴ στιγμή καὶ σὰν ἱστορικὸ πρόσωπο πλήρης ἄνθρωπος, μὲ ὅλα τὰ ὀργανικὰ καὶ πνευματικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀνθρώπου, ἐκτὸς βέβαια τῶν παθῶν καὶ τῆς ἁμαρτίας, νὰ ἔρθῃ μὲ μοναδικὸ σκοπὸ, νὰ ἀλλάξῃ τὰ κοινωνικὰ δεδομένα καὶ νὰ ἀποικαστήσῃ τὸν τρόπο ζωῆς τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸν τρόπο σωτηρίας τῆς ψυχῆς των.

Στοὺς λαοὺς ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, πού ἤταν ἐιδωλόλατρες, κυριαρχοῦσαν ἡ λατρεία τοῦ Βάαλ, πού ἀπαιτοῦσε ἀνθρωποθυσίες, καὶ αὐτὴ τῆς Ασάρτης, τῆς ἀχαλίνωτης ὀργιαστικῆς σαρκολατρείας. Γιὰ τοὺς Ἰουδαίους ὑπῆρχε ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ, πού προσδιορίζονταν ἀπὸ τὴν Πεντάτευχο καὶ τὸν περιγραφόμενο σ' αὐτὴ Νόμο, πού πρόσφερε δυνατότητα προσδιορισμοῦ τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ λόγω τῆς ἀπολυτότητάς του καὶ τῆς ἀνθρώπινης ἀτέλειας, δὲν δημιουργοῦσε προϋποθέσεις σωτηρίας.

Ἐχοντας ὅμως ὁ Θεὸς μέσα σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, τὸ κορυφαῖο Του δημιουργήμα, τὴ δική του πνοή, δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ἀδιαφορήσῃ γιὰ τὴν ὅλη περιρρέουσα κατάσταση καὶ ἔστειλε τὸν Υἱὸ Του, σὰν ἐλεημοσύνη στὸν ἐμπερίστατο ἄνθρωπο, γιὰ νὰ προσφέρει εὐκαιρία σωτηρίας πρὸς πάντας.

Ἐμεῖς δὲν καλούμαστε σήμερα νὰ θυσιάσουμε τὰ παιδιὰ μας, ἀλλὰ νὰ μιμηθοῦμε τὸ Θεὸ προσφέροντας τὴν ἐλε-

μοσύνη μας τὴν ὑλικὴ καὶ τὴν πνευματικὴ πρὸς τοὺς ἀναγκιεμένους τῆς διπλανῆς μας πόρτας καὶ ὁ Θεὸς θὰ τὸ ἐκλάβῃ αὐτὸ σὰν νὰ τὸ κάνουμε πρὸς τὸν ἴδιο, ὅπως μᾶς λέει στὸ εὐαγγέλιο τῆς κρίσεως καὶ αὐτὴ μας ἡ ἐλε-

ημοσύνη τελικὰ θὰ εἶναι καὶ τὸ μόνο ἐφόδιο, πού θὰ πάρουμε μαζί μας στὸ τελευταῖο μας ταξίδι.

Ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη καὶ μᾶς καλεῖ νὰ γίνουμε καὶ ἐμεῖς ἀγάπη πρὸς τὸ συνάνθρωπο, τὸ συγγενή, τὸ φίλο, τὸν ἄγνωστο πού χτύπησε τὴν πόρτα μας καὶ μᾶς ζητάει λίγο νερὸ νὰ δροσιστεῖ, ἕνα λόγο παρηγοριᾶς γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὶς φοβίες καὶ ἀνασφάλειες του, ἕνα χαμόγελο φιλίας, πού θὰ φωτίσῃ τὸ διάβα του, ὥστε νὰ πεῖ τὸ δόξα Σοι ὁ Θεός.

ΕΙΠΕ ΓΕΡΟΝΤΑΣ

Ὁ γέροντας Ἀνθιμος ὁ Ἀγιαννανίτης, ὁ μακαριστὸς Πνευματικὸς τῆς Σιχίτης τῆς Ἀγίας Ἀννης, συνήθιζε νὰ λέει πὼς, ὅποιος ἀγαπᾷ τὸ Θεὸ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ τηρεῖ τὶς ἐντολὲς Του. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἔχω Χριστὸ στὴν καρδιά μου, ὅτι μιμοῦμαι τοὺς τρόπους τῆς ἐπὶ γῆς πολιτείας Του καὶ ὅτι προσπαθῶ νὰ γίνω χριστοφόρος.

Ἡ προσωπικὴ μας ἐμπειρία μᾶς λέει πὼς αὐτὸ τὸ εἶχε κατορθώσει ὁ μακαριστὸς Γέροντας, καθὼς εἶχε φτάσει νὰ προσεύχεται ἀδιάλειπτα μὲ τὴν καρδιακὴ προσευχή, πράγμα πού σημαίνει πὼς εἶχε συνεχῶς τὸ Χριστὸ στὴν καρδιά του καὶ εἶχε καταστεῖ πραγματικὰ χριστοφόρος, ἐνῶ μὲ κάθε εὐκαιρία καὶ μὲ κάθε τρόπο δίδασκε Χριστὸ καὶ πρόσφερε ἀγάπη ὡς τὰ τελευταῖα του.

Ὅταν τὸν ἐπισκεφθήκαμε στὸ κελὶ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, ὅπου ἀσκήτεψε ὁ Γέροντας πάνω ἀπὸ 60 χρόνια, τὰ καλογέρια του βγῆκαν στὴν πόρτα καὶ μᾶς εἶπαν πὼς εἶναι ἄρρωστος καὶ δὲν βλέπει πλέον κόσμο. Ὁ ἴδιος ὅμως ξεπρόβαλε ἀνάμεσά τους καὶ μᾶς κάλεσε μέσα λέγοντας ἐλάτε ἐλάτε κι ἐκεῖ στὴν αὐλὴ, δίπλα στὸ δεντράκι τῆς λουίζας, πού τὰ φύλλα της τὰ ἔβραζε καὶ τὰ ἔπινε γιὰ τσάι πού καίει τὰ λίπη, πού ὁ ἴδιος δὲν εἶχε, ἀφοῦ ἦταν ἰδιαίτερα ἄσκαριος, μᾶς εἶπε πὼς δύση σημαίνει σκότος καὶ ἀπὸ τὸ σκότος δὲν ἔρχεται φῶς, ξεκαθαρίζοντας μὲ μία κουβέντα τὶς προσδοκίες μας γιὰ πνευματικὴ πορεία.

Γέροντας τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς θυσίας, πάντα πρῶτος στὶς δουλειὲς τοῦ κελιοῦ του κι ἃς εἶχε νέους ἀνθρώπους δίπλα του, μὲ λόγο εὐγευστο καὶ εὐπεπτο, εὐληπτο, περιεκτικὸ καὶ χάρητι ἡρτυμένο, δὲν ἄφηνε παραπονεμένο τὸν ἐπισκέπτη του, χωρὶς μιά νοουθεσία καὶ μιά προτροπή, γιὰ τὴ βελτίωση τῆς πνευματικῆς του πορείας, χωρὶς τὸν εὐαγγελισμό τῆς θείας χάριτος, μιμούμενος τὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ.

Δὲν χρειάστηκε νὰ μᾶς πεῖ περισσότερα, προκειμένου νὰ διασκεδάσει τὶς προσδοκίες μας ἀπὸ τὸν εὐρωπαϊκὸ πολιτισμό, παρὰ μόνο νὰ μᾶς ρωτήσῃ τί ἦταν ἡ Εὐρώπη, σύμφωνα μὲ τὴν ἐλληνικὴ μυθολογία, γιὰ νὰ καταλάβουμε, τί θὰ ἔπρεπε νὰ περιμένουμε ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, σὲ θέματα πολιτισμοῦ, καλλιέργειας καὶ τρόπου ζωῆς.

Σήμερα βέβαια γίνεται ἀκόμη πιὸ σαφὲς τὸ τί ἐννοοῦσε ὁ Γέροντας, πού ἔβλεπε νὰ ἔρχονται ἀπὸ τοὺς προοδευτικὸς τῆς ἡμετέρας ἀθλιότητος οἱ διαστροφές, πού ἀποδομῶν πλέον ὄντολογικὰ τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Μᾶς λέει ὁ Μακρυγιάννης στὰ ἀπομνημονεύματά του πὼς στὴ μάχη τῶν Ἀθηνῶν, παραχώρησε τὴν ἀρχηγία τῶν Ἑλλήνων ἀγωνιστῶν στὸ Γιόρνοντον, πού ἀνέλαβε τὰ ἔξοδα τοῦ πολέμου. Ὅμως ἐπειδὴ οἱ Τούρκοι ἦταν πολλαπλάσιοι τῶν ἀνδρῶν, πού ὑπερασπίζονταν τὴν Ἀθήνα, ὁ Γιόρνοντον σκέφτηκε νὰ φύγει καὶ εἶπε καὶ στὸ Μακρυγιάννη, νὰ πάει μαζί του γιὰ νὰ σωθεῖ.

Ὅμως ὁ Μακρυγιάννης εἶχε ἄλλη ἄποψη καὶ τοῦ ἀπάντησε: *«Κόπιασε ἡ γενναιότη σου καὶ σ' αὐτήν τὴν μπαταγιά τὴν σημερινή θὰ γένῃ ὁ Θεὸς ἀρχηγὸς καὶ μὲ τὴν δύναμή του, θὰ λυπηθῇ ἐμᾶς καὶ τὴν πατρίδα μας».*

Κι ἔτσι ἐγίνε καὶ νίκησαν κατακράτως οἱ Ἕλληνες τοὺς πολὺ περισσότερους Τούρκους, γιὰτὶ ὁ Θεὸς τύφλωσε τὸν ἐχθρό, πού χτυπώντας στὸ κέντρο τὴ δύναμη τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς Ἀλήθειας, ἔπαθαν πανωλεθρία, καθὼς στὸ κέντρο ἦταν ἡ κύρια δύναμη, τῶν ἀγωνιστῶν, πού κυνήγησαν τοὺς ἐχθροὺς καὶ μετὰ ὀπισθοχωρώντας τοὺς παρέσυραν δῆθεν ὅτι ἐπέστρεφαν στίς θέσεις τους, χτυπήθηκαν οἱ Τούρκοι ἀπὸ τὰ κανόνια, πού εἶχε στὸ πλοῖο τοῦ ὁ Γιόρνοντον καὶ ἔπαθαν αὐτὸ πού δὲν τὸ περίμενε κανεὶς, πλὴν τοῦ Μακρυγιάννη, πού ἔβαλε τὸ Θεὸ ἀρχηγὸ τῶν ἀγωνιστῶν, πού πολεμοῦσαν γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς πατρίδας τους.

Ἔτσι ἀπλὰ καὶ σίγουρα βαδίζουμε μέσα στοὺς αἰῶνες οἱ Ἕλληνες πατριῶτες, βάζοντας τὸ Θεὸ ἀρχηγὸ τῆς ζωῆς μας, γιὰ νὰ τὴν κουμαντάρει ὅπως Ἐκεῖνος ξέρει, εἴτε ἐλεύθεροι καὶ ἀνεξάρτητοι, εἴτε ὑποδουλωμένοι, ὅταν χάνουμε τὴν πορεία μας καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη μας στὸ Θεὸ καὶ ἀκολουθοῦμε διεστραμμένες κουλτοῦρες καὶ ἀκόλαστες ἀτραπούς.

Αὐτὸ ἃς μᾶς προβληματίσει καὶ σήμερα, μήπως καὶ κατορθώσουμε νὰ ἐπισημάνουμε τὸ στίγμα μας, προκειμένου διορθώνοντας τὴν πορεία μας, κατορθώσουμε μὲ μετάνοια, νηστεία καὶ προσευχὴ νὰ πείσουμε καὶ πάλι τὸ Θεό, νὰ ἀναλάβει τὴν ἀρχηγία τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ ποιμνίου Του καὶ νὰ ἀνατρέψει ὅλα τὰ προγνωστικὰ τῶν κοσμικῶν ὑπολογισμῶν, ὅπως γίνεται πάντοτε, στὴν μακράϊωνη ἱστορία μας.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Η τῶν οὐρανῶν ὑψηλοτέρα ὑπάρχουσα, καὶ τῶν Χερουβὶμ ἐνδοξοτέρα, καὶ πάσης κτίσεως τιμιωτέρα, ἐν ταῖς τοῦ Υἱοῦ χερσί, σήμερον τὴν παναγίαν παρατίθεται ψυχὴν, καὶ σὺν αὐτῇ πληροῦται τὰ σύμπαντα χαρὰς, καὶ ἡμῖν δωρεῖται τὸ μέγα ἔλεος. (Στιχηρὸ ἰδιόμελο Λιτῆς)

Σε ἀντίθεση μὲ αὐτὰ πού συνηθίζουμε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, ὅταν χάνουμε προσφιλὴ μας πρόσωπα, μὲ τὴν κοίμηση τῆς Θεοτόκου τὰ σύμπαντα πληροῦνται χαρὰς! Αὐτῆς τῆς χαρὰς μέτοχοι οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ ὅπου γῆς πανηγυρίζουν τὸ γεγονός, ἰδιαίτερα στὴν πατρίδα μας, χαρακτηρίζοντας τὴν ἡμέρα τοῦ ἐορτασμοῦ σὰν τὸ Πάσχα τοῦ καλοκαιριοῦ.

Οἱ Μαρίες μὲ ὅλες τὶς παραλλαγές τοῦ ὀνόματός τους, οἱ Δέσποινες καὶ οἱ Βιργινίες, γιορτάζουν μέσα στὸ κατακαλόκαιρο στὶς 15 Αὐγούστου καὶ ξεφαντώνουν, καθὼς δὲν ὑπάρχει οἰκογένεια, πού νὰ μὴν ἔχει στὴ σύνθεσή της κάποια, πού τὸ ὄνομά της νὰ ἔχει ἀναφορὰ στὴν Παναγία μας. Καὶ βέβαια ὑπάρχουν καὶ οἱ Μάριοι, πού ὁ λαὸς ἔτσι θέλησε καὶ μὲ τοὺς ἄρρενες νὰ τιμήσει τὴ Μητέρα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Κοίμηση γιορτάζουμε, πού ἀντὶ γιὰ θρήνους καὶ κοπετούς, ἡ χαρὰ πλημυρίζει τὶς ψυχές τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ὅλη τὴ φύση, καθὼς συνειδητὰ ἢ καὶ ἀσυνειδητὰ εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς μνήμης τοῦ γεγονότος, πού ἡ Θεοτόκος Μαρία συναντᾷ καὶ πάλι τὸν υἱὸ της καὶ Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖ ψηλὰ στὸν οὐρανό, ὅπου συγκεντρώνονται οἱ καθαρές καὶ σεσωσμένες ψυχές, πού ἀναμένουν τὴν τελικὴ κρίση καὶ τὴν αἰώνια εὐδαιμονία κοντὰ στὸ Χριστό.

Ἐφυγε ἡ ψυχὴ της κι ἀπὸ κοντὰ καὶ τὸ σῶμα της, πού εἶχε φιλοξενήσει τὸ Θεό, σὰν οὐσία καὶ ἐνέργεια κατὰ συγκατάβαση καὶ δὲν θὰ μπορούσε νὰ παραμείνει στὴ γῆ, ὅπως καὶ τὸ ἀνθρώπινο σῶμα τοῦ Χριστοῦ, πού ἀνελήφθη σὰν ἀνθρώπινη ὄντοτητα, ἀλλὰ πλήρης Θεὸς καὶ πλήρης ἄνθρωπος κι ἔτσι ὁλοκληρώθηκε τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ἄνθρωπο, πού ἡ ἀγάπη Του, ἔφτασε νὰ θυσιάσει τὸν Υἱὸ Του σὰν ἄνθρωπο ἐπάνω στὸ σταυρό, γιὰ νὰ μᾶς δώσει τὴν εὐκαιρία ἐπιστροφῆς στὸ χαμένο μας Παράδεισο! Μία διάβαση ἀπὸ τὸ σιοτάδι τῆς ἁμαρτίας πρὸς τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερο αἰωνίως.

Σ Ε Π Τ Ε Μ Β Ρ Ι Ο Σ

Η σωτηρία τῆς ἀνθρωπότητος καὶ κατὰ συνέπεια ἡ προσωπικὴ μας σωτηρία ξεκινάει ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἀκούει ὁ Θεὸς τὴν προσευχὴ τοῦ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννας καὶ τοὺς χαρίζει ἓνα κορίτσι κατὰ θαυμαστὸ τρόπο, σὲ ἡλικία πού δὲν τὸ περίμεναν πλέον. Μάλιστα ἡ σύλληψη ἔγινε κατὰ φυσικὸ τρόπο, ἀλλὰ χωρὶς τὴ μεσολάβηση τοῦ σαρκικοῦ πάθους, παρὰ μόνον κατὰ συγκατάβαση τοῦ Θεοῦ καὶ προκειμένου νὰ πραγματοποιηθεῖ τὸ σχέδιό Του γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου, πού ἡ παρακοὴ τῶν πρωτόπλαστων τὸν εἶχε καταδικάσει στὴν ποινὴ τῆς ἐξορίας ἀπὸ τὸν Παράδεισο τῆς τρυφῆς.

Στὶς ὁκτὼ λοιπὸν αὐτοῦ τοῦ μήνα τοῦ Σεπτεμβρίου γιορτάζουμε τὸ Γεννέσιο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, πού προόρισε ὁ Θεὸς νὰ γίνῃ ἡ Μητέρα τοῦ Υἱοῦ Του Ἰησοῦ Χριστοῦ, νὰ τέξῃ δηλαδὴ κατὰ ἀκράτεια συγκατάβαση τὸν Υἱὸν Του ὡς πλήρη ἄνθρωπο, ἐνῶ παραμένει καὶ πλήρης Θεός.

Αὐτὸ τὸ ὑπερβατικὸ γεγονός ἀνέδειξε τὴν ἀδυναμία τῶν ἀνθρώπων νὰ κατανοήσουν πῶς «τὰ ἀδύνατα παρ' ἀνθρώποις, δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστί», ὥστε νὰ δεχθοῦν τὴν ὑπερβαση τοῦ ἀρχαίου φιλοσοφικοῦ δυϊσμοῦ, πού ἀποδέχονταν τὴν ὑπαρξὴ τοῦ καλοῦ ὡς θεϊκὴ ἰδιότητα καὶ τοῦ κακοῦ ὡς ἀνθρώπινη κατάσταση, ἐνῶ θεωροῦσε ἀδύνατη τὴ συνύπαρξιν τῶν δύο.

Μὲ τὴ γέννηση τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ἀνθρωπότητος ἀποκτᾷ πλέον τὴ δυνατότητα πραγμάτωσης, καθὼς θεωρεῖται ἡ Παναγία πῶς ἔχει τὶς προϋποθέσεις νὰ προσφέρει τὴ σάρκα της, γιὰ νὰ σαρκωθεῖ ἡ Θεότητα.

Βέβαια γιὰ νὰ συμβεῖ αὐτὸ χρειάστηκε ἡ μικρὴ Μαριάμ ἀπὸ τριῶν ἐτῶν νὰ κλειστεῖ μέσα στὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολωμόντος καὶ γιὰ δεκατρία χρόνια νὰ ὑπηρετεῖται καὶ νὰ ἐκπαιδεύεται ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους, ὥστε νὰ ἔρθῃ ἡ στιγμή νὰ ἐνωθοῦν μέσα της ἡ Θεότητα μὲ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ νὰ γεννήσῃ Θεὸν καὶ ἄνθρωπον τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἐπομένως θὰ λέγαμε πῶς ὁ Σεπτεμβριὸς εἶναι ὁ μήνας, πού διάλεξε ὁ Θεός, γιὰ νὰ γεννηθεῖ ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ξεκινήσῃ πλέον νὰ πραγματοποιεῖται τὸ σχέδιο σωτηρίας μας, καθὼς τὸ περιγράφει ὁ ψαλμωδὸς λέγοντας πῶς, «*Ἀδὰμ καὶ Εὐὰ ἐκ τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου ἠλευθερώθησαν Ἀχραντε ἐν τῇ ἀγία γεννήσει σου*». (Κοντάκιο τῆς ἐορτῆς)

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Στις 12 αὐτοῦ τοῦ μήνα γιορτάζουμε καὶ τιμοῦμε τὴ μνήμη τοῦ Ἀγίου Συμεὼν τοῦ Νέου Θεολόγου. Εἶναι ὁ τρίτος καὶ τελευταῖος Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας, στὸν ὁποῖο ἀποδόθηκε τὸ προσωνύμιο τοῦ θεολόγου, μετὰ τὸν Ἀπόστολο Ἰωάννη τὸν Εὐαγγελιστὴ καὶ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο.

Φυσικὰ καὶ δὲν δόθηκε τυχαία αὐτὴ ἡ τιμὴ στὸν Ἅγιο, στὸν ὁποῖο ἀναφερόμαστε, ἀλλὰ μετὰ ἀπὸ ἐνδελεχὴ ἔρευνα τοῦ βίου του καὶ μελέτη τῶν συγγραμμάτων του, ὅπως διασώθηκαν καὶ διαδόθηκαν ἀπὸ τὸ μαθητὴ καὶ βιογράφο του Νικήτα Στηθάτο.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἀγίου εἶχε τὴν εὐχέρεια ἀλλὰ καὶ τὴν ἔμπνευση νὰ τὸν στείλει νὰ σπουδάσει τὴ θύραθεν παιδεία, ἀλλὰ σύντομα ὁ νεαρὸς Συμεὼν στὰ 14 τοῦ χρόνια ἐπέστρεψε ἀπὸ τὶς σπουδὲς τῆς ἐλληνικῆς γλώσσας καὶ τῆς ρητορικῆς, γιὰ νὰ ἐπιδοθεῖ στὴ βιωματικὴ θεολογία, ὅπου κατάλαβε πὺς ὑπῆρχε ἡ ἀλήθεια, πέρα ἀπὸ τὰ φιλοσοφικὰ συστήματα καὶ τὶς κοσμοθεωρίες τῆς ἐποχῆς του.

Ἡ Ρώμη καὶ ὁ καθολικισμὸς τῆς, τὸ Βατικανὸ καὶ οἱ Πάπες του, ὅπως καὶ μέχρι σήμερα, προσπαθοῦσαν καὶ τότε ἀρχὲς τοῦ ἐνδέκατου αἰῶνα, νὰ ἐπηρεάσουν τὴν ὀρθὴ πίστι τῆς Κωνσταντινούπολης καὶ τῶν Πα-

τριαρχῶν τῆς, στὸν ἀέναο ἀγώνα τοῦ ἀντίχριστου ἐνάντια στὴν ὀρθὴ πίστι τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας. Τό ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς διεκυστίνδας ἦταν τὸ σχίσμα τῶν Ἐκκλησιῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσης, πού τελικὰ ὁλοκληρώθηκε τὸ 1054.

Σήμερα πού τὰ πράγματα ἔχουν ἀγριέψει γιὰ τὰ καλὰ, ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς καταφέρνει καὶ μᾶς ἐπηρεάζει μέσα ἀπὸ τὸν ἀνθρωποκεντρισμὸ του καὶ τὴν ἐμμονὴ τοῦ καθολικισμοῦ, νὰ μὴν δέχεται τὸ χωρισμὸ τῆς θεϊκῆς δύναμης σὲ οὐσία ἀπρό-

σιτη καὶ ἀμέθεκτη, καὶ ἐνέργεια προσιτὴ καὶ μεθεκτὴ, ὅπως ἀποφάνθηκε ὁ Ἅγιος τῆς πόλης μας Γρηγόριος Παλαμᾶς, μὲ ἀποτέλεσμα ὁ Θεὸς νὰ παραμένει ἀπρόσιτος γιὰ τοὺς δυτικούς καὶ ἄγνωστη γι' αὐτοὺς ἡ βιωματικὴ θεολογία τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἔτσι γιὰ τὸ δυτικοευρωπαϊκὸ πολιτισμὸ, τοῦ καθολικισμοῦ καὶ

τοῦ προτεσταντισμοῦ, προσιτὸς θεὸς εἶναι τὸ χρῆμα, δηλαδὴ ὁ Μαμωνᾶς καὶ ἄγνωστος ὁ Χριστὸς τῆς ἀνιδιοτελοῦς καὶ ἀπροσωπώληπτης ἀγάπης, τῆς θυσίας καὶ τῆς προσφορᾶς, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἔγινε ἀναλώσιμη υπαρκτικότητα, προσιτὸς στὴν ἐκμετάλλευση, κἂν σὰν χρηστικὸ ἐργαλεῖο.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Στίς 12 αὐτοῦ τοῦ μήνα τὸ Φιλανθρωπικὸ μας Σωματεῖο, ἡ Μέριμνα τῶν Πτωχῶν, τιμᾷ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Ἐλεήμονα, Πατριάρχῃ Ἀλεξανδρείας, πού τὸν ἔχει προστάτη του, κάνοντας Θεία Λειτουργία με ἀρτοκλασία ὑπὲρ υἱείας τῶν μελῶν καὶ δωρητῶν τοῦ Σωματείου καὶ με μνημόσυνο τῶν κεκοιμημένων ὁμοίως, ἐκ παραδόσεως στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Χριστοφόρου.

Σε ἓνα ἀπὸ τὰ τροπάρια τῆς ἐορτῆς ἀκούγεται ὁ ψαλμωδὸς νὰ λέει, «Χαίροις ὁ τῶν πεινῶντων τροφεύς, τῶν δεομένων παροχὲς ἀφθονώτατος, ἡ βρύσις τῆς συμπαθείας, ἡ τοῦ ἐλέους πηγὴ, καταπονυμένων ἡ ἀντίληψις, χηρῶν ὁ προστάτης, τῶν ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, γυμνητευόντων, ἀσφαλὲς περιβόλαιον, ἡ ὀξυτάτη τῶν πιπτόντων ἀνόρθωσις. Πάτερ ὑπερουράνιε, ἰλέω σου ὄμματι, ἄνωθεν πρόσχες καὶ θείας, φιλανθρωπίας μετάδοσιν, Χριστὸν καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει καὶ μέγα ἔλεος».

Στό ἄκουσμα αὐτοῦ τοῦ τροπαρίου μένουμε με τὴν αἴσθησι, πὼς με βάση αὐτὸ τὸ κείμενο συντάχθηκε στὸ καταστατικὸ τοῦ Σωματείου μας τὸ σχετικὸ ἄρθρο, πού περιλαμβάνει τὸ σκοπὸ πού ὑπηρετοῦμε.

Με τρόφιμα ἐφοδιάζουμε ἑκατὸ περίπου οἰκογένειες πεινῶντων, ἐνῶ βιώνουμε τὴν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ, πού εἴτε με δωρεές, εἴτε με τίς συνδρομὲς τῶν μελῶν μας, ἀλλὰ καὶ με κληροδοτήματα, πού εὐσεβεῖς καὶ διαβασμένοι χριστιανοὶ μᾶς ἀφήνουν στὴ διαθήκη τους καὶ λέμε διαβασμένοι, γιατί φαίνεται πὼς λίγοι γνωρίζουν ὅτι οἱ ἐλεημοσύνες μόνο μᾶς συνοδεύουν στὸ τελευταῖο μας ταξίδι.

Πίστη μας καὶ ἀρχὴ μας εἶναι ἡ βρύση τῆς συμπαθείας μας πρὸς τὸ δοκιμαζόμενο συνάνθρωπὸ μας νὰ εἶναι ἀρτεσιανὸ φρέαρ, γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἀρνούμαστε ποτὲ τὴ δροσιά τοῦ ἀγαπητικοῦ μας ἔργου σ' ὅποιον μᾶς χτυπήσει τὴν πόρτα καὶ ἡ πηγὴ τοῦ ἐλέους νὰ ἀναβλύζει συνεχῶς τὸ καθαρὸ νερὸ τῆς πίστεως μας, αὐτὴ πού ἔχουμε πρὸς τὸν ἀνιδιοτελὴ καὶ ἀπροσωπὸληπτο Χριστὸ μας.

Ἀλλὰ καὶ πρὶν μᾶς χτυπήσουν τὴν πόρτα ἔχουμε σὰν κανόνα τὴν ἀνεύρεση τῶν καταπονυμένων, τῶν χηρῶν καὶ τῶν ἀσθενούντων, πού ἡ ἀξιοπρέπεια τους δὲν τοὺς ἐπιτρέπει νὰ τείνουν τὸ χέρι, ἀλλὰ μᾶς πληροφορεῖ ὁ Κύριός μας πὼς χρειάζονται τὴ βοήθεια μας, γιὰ νὰ τοὺς στηρίξουμε ὑλικά καὶ πνευματικά.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Εἶπε ὁ Θεός: «*Ἴδού ἐγὼ δίδωμι ἐνώπιον ὑμῶν σήμερον τὴν εὐλογίαν καὶ τὴν κατάραν. Τὴν εὐλογίαν, ἐὰν ἀκούσητε τὰς ἐντολὰς Κυρίου τοῦ Θεοῦ ὑμῶν, ὅσας ἐγὼ ἐντέλλομαι ὑμῖν σήμερον, καὶ τὴν κατάραν, ἐὰν μὴ ἀκούσητε τὰς ἐντολὰς Κυρίου τοῦ Θεοῦ ὑμῶν, ὅσα ἐγὼ ἐντέλλομαι ὑμῖν σήμερον, καὶ πλανηθῆτε ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, ἣς ἐνετείλαμην ὑμῖν, πορευθέντες λατρεύειν θεοῖς ἑτέροις, οὓς οὐκ οἴδατε*». (Δευτερονόμιον, ΙΑ΄ 26-28)

Σκληρὸς ὁ λόγος τῆς Π.Δ., καθὼς σκληρὴ ἦταν καὶ ἡ ἐποχὴ στὴν ὁποία ἀκούστηκε αὐτὸς ὁ λόγος, ἐποχὴ ἀνθρωποθυσιῶν καὶ ἀκολασίας, παραμένει ὅμως διαχρονικὸς καὶ ἰσχύει καὶ σήμερα, πού οἱ ἀνθρωποθυσίες γίνονται μὲ ἄλλη μορφὴ καὶ τρόπο, καὶ ἡ ἀκολασία

ἔγινε κατάστασις, πού κατασπαράζει τὶς δυτικὲς καὶ ὅχι μόνο κοινωνίες.

Ἰσχύει ὁ λόγος τῆς Π.Δ., γιατί ὁ Χριστὸς «οὐκ ἦλθεν καταλύσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι». Ἦρθε ὁ Χριστὸς γιὰ νὰ συμπληρώσει τὰ ἐλλείποντα, αὐτὰ πού ταιριάζουν στὴν ἐποχὴ μας καὶ συμπληρώνουν τὴν ὁλοκλήρωση τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος εἶναι προορισμένος νὰ γίνῃ θεὸς κατὰ χάρι, μέσα ἀπὸ τὸ χωνευτήρι τῆς ἀνιδιοτελοῦς καὶ ἀπροσωπώληπτης ἀγάπης, πού ἐμπεριέχει καὶ τὴν ἔννοια τῆς δικαιοσύνης.

Αὐτὴ τὴν ἀγάπη προσπαθοῦμε κι ἐμεῖς οἱ ἐργάτες τοῦ Λόγου νὰ ὑπηρετήσουμε ἐδῶ στὴ Μέριμνα τῶν Πτωχῶν, ἀφοῦ πρῶτα τὴν κατανοήσουμε καὶ βάλουμε τὸ Χριστὸ μπροστὰ

νὰ φωτίζει τὸ δρόμο μας καὶ ἀκολουθοῦμε κατὰ τὸ δυνατόν, ἀνάλογα μὲ τὶς δυνάμεις μας τὶς πνευματικὲς πρῶτα καὶ μετὰ τὶς ὑλικές, γιὰ νὰ ἀνακουφίσουμε τὸ δοκιμαζόμενο συνάνθρωπό μας, πού συνεχῶς ὁ πονηρὸς μὲ τὰ ὄργανά του τὸν παραπληροφορεῖ καὶ τὸν ἀποπροσανατολίζει καὶ τοῦ κάνει τὴ ζωὴ μαρτύριο.

Μὲ πλήρη ἐμπιστοσύνη στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, σαλπίζουμε τὸ μήνυμα ἐκ καθήκοντος πρὸς κάθε κατεύθυνση, αὐτὸ πού ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Π.Δ. καὶ μᾶς προειδοποιεῖ μέχρι σήμερα πὼς κάνοντας τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ θὰ ἔχουμε εὐλογίες αἰώνιες, ἐνῶ ἂν λατρέψουμε ἄλλους θεοὺς, θὰ ὑποστοῦμε τὶς συνέπειες τῶν πράξεών μας, πού θὰ εἶναι ὀδυνηρὲς καὶ μάλιστα αἰώνια.

Τιμωρεῖ ὁ Θεός;

Πολλές φορές ἀκούγεται νὰ λέει κάποιος πὺς θὰ μᾶς τιμωρήσει ὁ Θεός καὶ μπαίνει τὸ ἐρώτημα, τιμωρεῖ ὁ Θεός; Αὐτὸ πού μπορούμε νὰ ποῦμε κατ' ἀρχὰς εἶναι πὺς ὁ Θεός δὲν εἶναι ὁ Ζορό, πού τιμωρεῖ τοὺς κακοὺς καὶ προστατεύει τοὺς καλοὺς. Γιὰ τὸ Θεὸ δὲν ὑπάρχουν καλοὶ καὶ κακοί, γιατί εἶναι ἀπροσωπώλητος Πατέρας ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἴμαστε παιδιὰ Του καὶ φυσικὰ σὰν τέλειος πατέρας δὲν ξεχωρίζει τὰ παιδιὰ Του καὶ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ καθένα χωριστά, σὲ μία ἐντελῶς προσωπικὴ σχέση.

Ἐπειτα ὁ Θεός δὲν ἔχει πάθη ἔτσι ὥστε νὰ ὀργίζεται, νὰ θυμώνει, νὰ ἐκδικεῖται, νὰ βασανίζει καὶ νὰ τυραννάει τὰ παιδιὰ Του, εἶναι δηλαδή ἀπαθής, μία δύναμη γεμάτη ἀγάπη πρὸς τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα. Μόνο πού μέσα στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ φωλιάζει καὶ ἡ δικαιοσύνη Του.

Μᾶς ἔκανε ἐμᾶς τοὺς ἀνθρώπους τὸ κορυφαῖο δημιούργημά Του καὶ μᾶς τίμησε μὲ διὰ Του χαρίσματα βασιλικά, ἱερατικά καὶ προφητικά, μὲ αἰωνιότητα καὶ πλήρη ἐλευθερία, χαρίσματα πού δὲν τὰ παίρνει πίσω σὲ καμιὰ περίπτωσι, ὅσο κι ἂν φεύγουμε ἀπὸ κοντὰ Του. Μόνο πού τὰ χαρίσματα πού μᾶς ἔδωσε δὲν ἔχουν κοσμικὸ χαρακτήρα, δὲν ἔχουν τὴν ἐννοια πού δίνουμε ἐμεῖς ἐδῶ στὸν κόσμον σ' αὐτά.

Τὸ θέμα ὅμως εἶναι ἐμεῖς τὶ καταλαβαίνουμε ἀπὸ αὐτὲς τὶς δωρεὲς τοῦ Θεοῦ καὶ πὺς τὶς ἀξιοποιοῦμε.

Ἐτσι μὲ ἐλαφρὰ τὴν καρδιά κάνουμε τοῦ κεφαλιοῦ μας, χωρὶς νὰ ψάξουμε τὶ ἀκριβῶς θέλει ὁ Θεός Πατέρας ἀπὸ ἐμᾶς, καὶ φυσικὰ ἀπολαμβάνουμε τὶς συνέπειες τῶν ἐπιλογῶν μας, ἀφήνοντας τὸ Φῶς καὶ περπατώντας στὸ σκοτάδι, σκοντάφτουμε λογικὰ στοὺς κακοτράχαλους δρόμους πού διαβαίνουμε καὶ μετὰ λέμε μᾶς τιμώρησε ὁ Θεός.

Ὅχι βέβαια δὲν μᾶς τιμώρησε ὁ Θεός, ἀλλὰ μέσα ἀπὸ τὶς συνέπειες καὶ τὶς ταλαιπωρίες ὑπάρχει μία δυνατότητα νὰ σκεφτοῦμε λογικὰ καὶ νὰ ποῦμε, βρὲ τὶ τὶς θέλω ἐγὼ τὶς περιπέτειες καὶ τὰ σκοτάδια, ἀφοῦ μπορῶ νὰ περπατάω καὶ νὰ ξέρω πού πατάω κάτω ἀπὸ τὸ Φῶς.

Ἄς μὴ δίνουμε λοιπὸν ἀνθρωποπαθεῖς ιδιότητες στὸ Θεό, ὅπως ἔκαναν οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι μὲ τοὺς δώδεκα θεοὺς πού λάτρευαν, πρὶν νὰ γνωρίσουν τὸ Χριστὸ καὶ ἄς ζήσουμε μὲ ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη καὶ πραότητα τὴ συνέχεια τῆς ζωῆς μας.

ΑΝΑΛΥΣΗ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΜΑΣ

Συνέχεια τοῦ προηγούμενου τεύχους

Χαῖρε, ἀστήρ ἐμφαίνων τὸν ἥλιον.

Ἄν θυμηθοῦμε πὼς ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς εἶπε πὼς εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, τότε θὰ καταλάβουμε καὶ τὸ γιατί ὁ συγγραφέας τῶν χαιρετισμῶν τῆς Παναγίας μας ἀποικαλεῖ τὸν Κύριό μας ἥλιο.

Ναί, εἶναι ἓνας αὐτόφωτος ἀστέρας ὁ Χριστὸς μας, ἓνας ἥλιος δηλαδή, πού γι' Αὐτὸν δίνει τὴ μαρτυρία τῆς ἡ Παναγία, σὰν ἓνας ἑτερόφωτος ἀστέρας, πού ἀντανεκλᾷ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, αὐτὸ πού διαπερνᾷ τὰ σκοτάδια τῆς ἀγνώστιας μας καὶ ἀποικαλύπτει τὶς ιδιότητες του, τὴ θερμότητα καὶ τὶς φωτεινὲς τοῦ ἀκτίνες, πού ζωοποιοῦν τὴ φύση, διαλύουν τὰ σκοτάδια καὶ κατακαίουν τὰ σκουπίδια, πού μὲ τὴ μορφὴ παθῶν βρομίζουν τὶς καρδιὲς μας!

Φυσικᾶ ὅταν καὶ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι μὲ τὴ βιωτὴ μας τὴν ἐμπαθὴ ἔχουμε καταντήσῃ σκουπίδια, τότε τὸ πῦρ τῆς θεότητος γίνεται πῦρ κατανάλισκον, δηλαδή φωτιὰ πού κατακαίει τὰ σκουπίδια γιὰ νὰ καθαρίσῃ ὁ τόπος. Ἔτσι διακαιολογεῖται καὶ ἡ καθημερινὴ τραγωδία τῶν ἀρνητῶν τοῦ Χριστοῦ, μὲ τὴν ἐγκληματικὴ τους δράση, τὶς ἀνθρωποθυσίες καὶ τὶς διαστrophές τους, τοὺς περιφερειακοὺς πολέμους καὶ τὴν ἀκόλαστη ζωὴ τους!

Ἄς κρατήσουμε λοιπὸν ἀπὸ τὸ φουστάνι τὴν Παναγία μας, γιὰ νὰ φωτίζει τὸ δρόμο μας, μήπως καὶ χαθοῦμε στὴ μετάφραση, κάνοντας τὴ ζωὴ μας κόλαση. Γιατὶ χωρὶς τὸ φῶς τοῦ

Χριστοῦ, πού “φαίνει πᾶσι”, ἔρχεται τὸ σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας, μὲ ὅ,τι κουβαλάει μαζί του!

Χαῖρε, γαστήρ ἐνθέου σαρκώσεως.

Ἀπορεῖ ὁ ψαλμωδός. Ὁ ἀχώρητος παντὶ πὼς ἐχωρήθῃ ἐν γαστρὶ! Ναί, εἶναι μέγα μυστήριον αὐτό, καθὼς ξεπερνάει τὰ ἀνθρώπινα ὅρια τῆς λογικῆς. Ὁ Κύριός μας ὁ πανταχοῦ παρὼν, πού καταλαμβάνει ὅλα τὰ ὅρια τοῦ σύμπαντος, τοῦ ὁποῖου εἶναι ὁ Δημιουργός, κυοφορεῖται στὴν κοιλίᾳ μίας νέας κοπέλας, πού παραμένοντας ἀπὸ τὰ τρία τῆς χρόνια καὶ γιὰ δεκατρία συνεχόμενα χρόνια κατὰ τρόπο ὑπερφυσικὸ μέσα στὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος, ἓνα ἀνθρώπινο πλάσμα ἀγνό, καθαρό, παρθένο, ἔχει δώσει τὸ σῶμα του γιὰ νὰ σαρκωθεῖ ὁ Θεός!

Ἦταν αὐτὸ μέσα στὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὕα δὲν κατάφεραν νὰ ἀνταποκριθοῦν στὴν ὑπακοή, πού τοὺς ζητήθηκε, στοὺς κανόνες πού τοὺς τέθηκαν μέσα στὸν Παράδεισο, προκειμένου στὴν πορεία ὠρίμανσής τους νὰ γίνουν κατὰ χάρη θεοί,

ἔπρεπε νὰ γίνει ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, γιὰ νὰ τοὺς δοθεῖ μία δεύτερη εὐκαιρία, νὰ γίνουν αὐτὸ πού ἐξ ἀρχῆς ἦταν ὁ προορισμὸς τους, νὰ γίνουν δηλαδὴ κατὰ χάρη θεοί!

Ἐγινε λοιπὸν ὁ Θεὸς ἄνθρωπος, γιὰ νὰ γίνει ὁ ἄνθρωπος θεός, πάντα κατὰ χάρη βέβαια! Ἀλήθεια μὲ πιάνει ἱλιγγος, ὅταν σκέφτομαι τὸν προορισμό, πού μοῦ ἐμπιστεύτηκε ὁ Θεός! Αὐτὴ ἡ ὑπέρτατη τιμὴ, πού μοῦ ἔκανε ὁ Θεός, ἀπὸ ἀγάπη καὶ μόνο πρὸς τὸ πλάσμα Του, πού ἔχει τὴν πνοὴ Του, τὸ αἰώνιο πνεῦμα, πού βρίσκεται μέσα μου καὶ πού θὰ κερδίσει τὴν τρυφὴ τοῦ Παραδείσου, κάνοντας ἓνα καὶ μόνο πράγμα, ὑπακοή, ὅπως ἐξ ἀρχῆς εἶχε ζητηθεῖ.

Αὐτὸ δείχνει τὴν τεράστια ἀξία, πού εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὡς φορέας θεϊκῆς ἐνέργειας, ἀξία πού τοῦ τὴν ἀναγνωρίζει ὁ Θεὸς καὶ τὴ σέβεται, ἀλλὰ δὲν τὴ σεβόμαστε ἐμεῖς, πού τὸν ἀντιμετωπίζουμε σὰν ἓνα ἀναλώσιμο πρᾶγμα καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ὕβρη, πού γεννάει τὴν καθημερινή μας τραγωδία.

Χρειάζεται ὅμως ἓνας ἄνθρωπος ἄσπιλος, ἀμόλυντος, ἄφθορος, ἄχραντος, ἀγνός, καθαρὸς καὶ παρθένος, ἵκανὸς νὰ δεχθεῖ τὴ Θεότητα στὸ σύνολό Της, οὐσία καὶ ἐνέργεια καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἡ Παναγία μας, πού πέρα ἀπὸ τὴν ἀπόλυτη καθαρότητά της εἶχε δυὸ πράγματα σὰν προσωπικότητα, ὑπακοὴ καὶ ταπείνωση!

Χαῖρε, δι' ἧς νεουργεῖται ἡ κτίσις.

Ἡ παρακοὴ στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοὺς πρωτόπλαστους εἶναι γνωστὸ πὼς εἶχε συνέπειες γιὰ ὅλη τὴν κτίση. Ἐκεῖ πού ὅλα ἦταν “καλὰ λίαν”, μὲ τὴν παρακοὴ ἔγιναν πλέον τὰ πράγματα δύσκολα, καθὼς ὁ Θεὸς εἶπε στὸν Ἀδὰμ “ἐπικατάρατος ἡ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις σου”, δηλαδὴ καταραμένη θὰ εἶναι ἡ γῆ ἐξαιτίας σου.

Καὶ ἄλλα εἶπε ὁ Θεὸς στὸν Ἀδὰμ, ὅπως “μὲ μόχθο θὰ καλλιεργεῖς τὴ γῆ σ’ ὅλη σου τὴ ζωὴ, ἀγκάθια θὰ σοῦ βλασταίνει καὶ θὰ τρῶς τὸ χορτάρι τοῦ ἀγροῦ καὶ μὲ τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου σου θὰ τρῶς τὸ ψωμί σου, ὥσπου νὰ γυρίσεις στὴ γῆ ἀπὸ τὴν ὁποία προῆλθες”.

Καὶ ἔρχεται ὁ Χριστὸς σὲ μία κοινωνία, πού μοχθεῖ καὶ ἀγωνίζεται νὰ ἐπιβιώσει, ὅπου ὑπάρχουν ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι ἀντικείμενα ἀγοραπωλησίας χωρὶς δικαιώματα, κάτι σὰν πράγματα, πού ὅσο τὰ χρειάζεσαι τὰ κρατᾷς καὶ μετὰ τὰ πετᾷς στὰ σκουπίδια, ὅπου οἱ ἀφεντάδες μποροῦν νὰ βασανίζουν ἢ καὶ νὰ σκοτώνουν τοὺς δούλους τους, χωρὶς καμιὰ συνέπεια, μία κοινωνία ὅπου ἡ θέση τῆς γυναίκας εἶναι μαγεύρισμα στὴν κουζίνα καὶ καθαρίστρια στὸ σπίτι, ἐργάτρια στὸ χωράφι ἢ στὰ ζῶα καὶ ἀντικείμενο στὸ κρεβάτι γιὰ τὴν παιδοποιΐα!

Σ’ αὐτὴ τὴν κοινωνία μὲ τέτοιες παγιωμένες ἀντιλήψεις ἔρχεται ὁ Χριστὸς καὶ λέει πὼς ἔχουν ἴσα δικαιώματα οἱ ἀφέντες καὶ οἱ δοῦλοι, οἱ ἄνδρες καὶ οἱ γυναῖκες, οἱ πλούσιοι καὶ οἱ φτωχοί, γι’ αὐτὸ καὶ στὴν ἀρχὴ τῆς ἱστορίας του ὁ Χριστιανισμὸς θεωρήθηκε κοινωνικὸ κίνημα.

Ἀργότερα ἔγινε ἀντιληπτὸ, πὼς ἦρθε ὁ Θεός, γιὰ νὰ φέρει μία νέα συμφωνία μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ὅπου θὰ κυριαρχεῖ ἡ ἀγάπη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἡ ἀγάπη σὰν προσφορὰ τοῦ ἐνὸς πρὸς τὸν ἄλλο, ἡ ἰσοτιμία καὶ ἡ ἰσονομία, σὲ ἀντίθεση μὲ τὸ ρατσισμὸ καὶ τὸ φασισμὸ. Σαρκώθηκε δηλαδὴ ὁ Θεὸς γιὰ νὰ ἀνακαινίσει τὴν κοινωνία τῆς οἰκουμένης, μὲ τὴ διδασκαλία ἐνὸς νέου τρόπου ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, πού στὴν ἐπίτευξη τοῦ νέου στόχου τους, πού εἶναι ἡ ἀγιότητά τους, ἡμερεῦουν καὶ τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ!

Χαῖρε, δι' ἧς βρεφουργεῖται ὁ Κτίσις.

Το μέγα μυστήριο, ὁ Θεός, ὁ Δημιουργὸς τοῦ παντός, ὁ Πανταχοῦ Παρὼν καὶ τὰ Πάντα Πληρῶν, ὁ ἀπρόσιτος καὶ ἀμέθεκτος ὡς πρὸς τὴν οὐσία Του, κυφορεῖται μέσα στὴν κοιλιὰ μίας Ἑβραιοπούλας δεκαεξάχρονης, πού εἶναι τροφὸς τῶν παιδιῶν τοῦ Ἰωσήφ τοῦ ξυλουργοῦ τῆς Ναζαρετ καὶ σύντομα θὰ ἐμφανιστεῖ στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία σὰν θεανθρώπινο βρέφος!

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Κτίστης τοῦ κτιστοῦ μας κόσμου, ἔρχεται σὰν πλήρης ἄνθρωπος καὶ πλήρης Θεός! Μία ὑπόσταση με δυὸ φύσεις, ὅπως δὲν ὑπῆρξε ποτὲ πρὶν καὶ οὔτε θὰ ξαναὑπάρξει στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία. Αὐτὸς πού προανήγγειλαν οἱ Προφῆτες τῆς Π.Δ. καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ Προδρομος, ἡ φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, βρεφουργεῖται, ἔρχεται δηλαδὴ σὰν ἀνθρώπινο βρέφος, γιὰ νὰ ἀλλάξει τὸ ροῦ τῆς Ἰστορίας. Νὰ δώσει τὴν εὐκαιρίαν στὸ δοκιμαζόμενο ἄνθρωπο τῆς παρακοῆς, νὰ ἐπιστρέψει στὸ χαμένο του Παράδεισο! Νὰ μεταμορφώσει τὴν κοινωνία τῆς ἐκδίκησης, τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντος ἀντὶ ὀδόντος, σὲ κοινωνία ἀγάπης, ἀλληλεγγύης, ἀλληλοπεριχώρησης, ἀλληλοεκτίμησης, ἀλληλοσεβασμοῦ!

Τί μεγάλη τιμὴ γιὰ τὸ λαό, πού γέννησε τὸ κορίτσι ἐκεῖνο, πού θὰ εἶχε τὶς προϋποθέσεις νὰ γίνῃ δοχεῖο τῆς Θείας Χάριτος, Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ Μητέρα ὅλου τοῦ κόσμου! Καὶ τί μεγάλη τιμὴ γιὰ τὸ λαό, πού δοξάζει αὐτὴ τὴ Μητέρα καὶ τὸν Υἱὸ τῆς καὶ Θεὸς τῆς καὶ Θεὸς μας, πού εἶναι συγχρόνως καὶ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ μονογενῆς, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος μαζί, Θεὸς τῆς ἀγάπης, Φῶς καὶ Ἀλήθεια καὶ Ζωὴ ἀτελεύτητος!

Κι ἐμεῖς, ἀπόγονοι αὐτοῦ τοῦ λαοῦ, πού συνεχίζει νὰ δοξάζει τὸ Θεὸ καθημερινά, πού συνεχίζει νὰ γεννᾷ Ἁγίους τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν ἐντολὴν Ἁγιοὶ ἔστε ὅτι Ἅγιος εἰμί, ἀχθοφόροι τοῦ βάρους αὐτῆς τῆς ἐντολῆς, μετὸν προσωπικὸ του σταυροῦ ὁ καθένας μας, ὃς προσπαθοῦμε στὴν καθημερινή μας πορεία, σὲ κάθε μας ἀνάσα νὰ λέμε τὸ δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν καὶ νὰ εὐαρεστοῦμε τὸ Θεὸ μετὰ τὴ βιοτὴ μας, μετὰ τὴν προαίρεσή μας νὰ πορευόμαστε κατὰ τὸ θέλημά Του.

Το ξέρω πὼς εἴμαστε ἀτελῆ ὄντα καὶ ἄρα εὐεπίφορα πρὸς τὴν ἁμαρτία. Τό βλέπω στὸν ἑαυτὸ μου τὸν ἁμαρτωλό. Προσπαθῶ ὅμως καὶ ἐλπίζω. Ἐλπίζω στὸ ἔλεος τοῦ φιλεύσπλαχνου Θεοῦ μας, τοῦ Κυρίου μας γλυκύτατου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας μας, τῆς Μητέρας τοῦ Χριστοῦ μας.

Συνεχίζεται...

ТНКОМНН

